

Single- Duohanded 2024

Schip Bora

Vrijdag 18 oktober

We mogeneindelijk. De trossen gaan los. Op naar Lelystad.

Het is 10.45 uur, dikke mist en maar 4 knopen wind uit NNo.

Vol energie hijsen we de zeilen. Als we de Lemstergeul uit gezeild zijn gaat de Spi er bij. Om 12.00 uur gaat hij weer naar beneden en gaat de motor er bij aan, er is geen zuchtje wind meer. We mijden de vaargeul langs de dijk voor de beroepsvaart want de mist is nog erg dik. Dit is opletten geblazen, niit elke boot is zichtbaar op de plotter. We horen het zware gebrom van dieselmotoren van de beroepsvaart , ze varen op nog geen halve mijl afstand van ons. Ter hoogte van de Polder Tollbeek 2 gaat de motor weer uit en trekken we de fok er bij. Bij een wind van 6 knopen zeilen we nu met een snelheid van 4 á 5 knopen. Het voormalige eiland Urk ligt nog dikker in de mist. Een kerkklok klinkt zacht door de mist. Door de week is dit meestal geen goed teken. Vaak wordt er dan iemand ter aarde besteld. Dat zal een lugubere sfeer geven met al die mist. Ik ga even binnen liggen, om mijn ogen wat rust te geven. Zo liggend op de bank met mijn ogen dicht hoor ik het water zacht kabbelend de boot strelen. Maar het kabbelende water verdwijnt toch langzaam langs de huid van de boot naar achteren en gaat op in een natte eindeloze massa.

Om half 4 arriveren we dan eindelijk in de Flevo Marina. Nog ruim op tijd voor de steigerborrel die zittend genuttigd dient te worden horen we van het personeel van Aan Ut Water. Dus eerst maar braaf aan een tafeltje gaan zitten. Je voelt je als een kind die terecht wordt gewezen door de juf "Allemaal netjes gaan zitten, anders krijgen jullie geen traktatie ". Wij worden toch goed beloond, er komen zelfs bitterballen op tafel. Dat heeft de organisatie goed geregeld denken wij. De bitterballen worden dan ook met veel plezier opgegeten. Blijkt later dat ze voor een andere tafel bestemd waren, maar ja ...op is op. Kregen we toch onze wraak voor het verplicht moeten zitten.

Na de steigerborrel schuiven we zo door naar het warm en koud buffet. Er is meer dan genoeg en voor iedereen wat wils. Vlees, vis. Kip, salades, hartige taart en nog veel meer. Er wordt gezellig gekeuveld, gesprekken over zeilen, gesprekken over de roots " waar kom jij vandaan", "welke boot heb je" etc. Er worden nieuwe contacten gelegd en oude herinneringen opgehaald. Ik zelf begin een gesprek met Bernardus die is opgegroeid in Friesland tot zijn 18^e en de Friese taal goed beheerst. Dit geeft mij de gelegenheid om even gezellig in het fries te keuvelen. Bernardus gaat het beter af, ik twijfel over sommige

woorden want ik heb alleen mijn 8 eerste levensjaren er gewoond, maar oefening baart kunst . Het voelt als thuis komen, terug naar je roots, de plek waar je wilt wonen.

Zaterdag 19 oktober

Opstaan, eitjes in de pan, spek er bij en dat tussen twee bruine boterhammen geklemd, lekker oppeuzelen. Het vet drupt er nog net niet uit.

Om 9 uur palaver, groepsfoto en weer terug naar de boot.

Frits voert het woord tijdens de palaver. Hij komt met tips en tricks , heeft het over veiligheid en moedigt ons vooral aan en geniet samen met Elly van het zeilen vanaf de kant al waar ze ook man en muis ten alle tijde bij zullen staan via whatsapp-app en telefoon tijdens de 4-daagse puzzeltocht.

Om half 1 mogen wij als eerste de trimarans van start.

Yippi Yo, de Geluksvogel, Redshift en Bora moeten dit verplichte rak doen. Wij beginnen met het verplicht eerste rak naar de MR boei vlak bij de Ketelbrug, zodat de monohulls (singlehanded en duohanded) meer ruimte hebben in de sluis want de meesten voeren toch eerst de opdrachten op het Markermeer uit. Het is er giga druk ook omdat er ook nog een tanker die voortgeduwd wordt de sluis in moet. Er wordt regelmatig via de marifoon opgeroepen om afstand te houden van de tanker. Terug bij de Houtribsluis kunnen we zo naar binnen varen, er is geen enkele monohull meer te bekennen. De sluis uit, zeilen we langs de POEPENDE man richting MUIDEN.

Muiden, het is er niet breed met al die schepen die er uit varen en er in willen varen. Het wordt snel ondiep naast de betonning. Maar achterin bij het kleine sluisje is meer ruimte en kunnen we de boot keren alvorens aan te leggen.

Redschift ligt er al en na een bakje koffie op de Redschift gaan wij op zoek naar de gedenkplaat waar we een foto met selfie van moeten maken. De selfie met gedenkplaat er op lukte niet zo best daar het nogal hoog hing aan de zijgevel

van de Heerengracht 33. Later bleek dat we niet het gedenkteken op de zijgevel moesten fotograferen maar die aan de voorgevel. Het is al aardig donker als we Muiden weer verlaten op weg naar de volgende opdracht. Heel even is de maan te zien. Onderweg naar Volendam wordt er vuurwerk achter ons af gestoken, waarschijnlijk uit Almere. Het is een heel spektakel waar we lang van kunnen genieten. Om half 10 `s avonds varen we Volendam in. Het was een mooi nachtelijk avontuur met de Code 0 op. De haven in komen was op zich ook een heel avontuur met overal zeilboten die alle kanten op gingen. Eén ging er rakelings voor ons langs in het donker. Ons grootzeil hadden we al gestreken en nog een klein puntje fok, die we heel snel los moesten gooien anders was het boem geweest. Het is niet dat we niet zichtbaar zijn in het pikkedonker, we hadden om die reden het deklicht daar aangedaan omdat we veel breder en gemiddeld toch wat meer snelheid hebben als trimaran.

In de haven liggen we tegen een Duitse monohull. Zij vertelden dat er die dag al meerdere boten tegen hun aan hebben gelegen en naar wat gezellig gekeuveld te hebben worden we uitgenodigd om Gin te komen drinken. Helaas moesten we dat afslaan. Het was al een uur of 11 , we hadden nog niet gegeten en we wilden de volgende dag weer vroeg op. De snaps ging dus helaas aan onze neus voorbij.

Zondag 20 oktober

Om half 9 verlaten we Volendam en zetten koers naar Hoorn. Het ziet er buiten grijs uit, de zon laat zich nog steeds niet zien.

In Hoorn varen we de verenigingshaven in. Er is alleen nog plek aan de meldstijger. Nu als opdracht een stempel halen. De havenmeester van de verenigingshaven heeft geen stempel maar wel een sticker en handtekening, dat doen we maar niet. We mogen vervolgens wel een soort van vouwfiets lenen om de stempel bij het kastje te halen. Arjen springt vervolgens op het fietsje met complete zeilkleding en reddingsvest om. Je weet maar nooit. Het was nog een hele fietstocht die voer door het park, een woonwijk, over een brug en toen op zoek naar het groene kastje, die was helaas niet goed te zien vanaf de weg. Dus te ver doorgefietst en weer terug. Op de terugweg komt hij een aller vriendelijkste vrouwelijke havenmeester tegen die hem de weg wijst naar het kastje. Eindelijk...gevonden. Daarna weer door het hele doolhof terug naar de boot.

Touwtjes weer los en op naar Enkhuizen waar we via het Naviduct het IJsselmeer op gaan naar Lemmer.

Met 19 knopen wind en de Code 0 op stuiven we met halve wind over het IJsselmeer. Dit hebben we tot 3 Nm voor Lemmer volgehouden maar toen we wind tot 22 knopen kregen en met 17 knoop vooruit stoven werd het tijd om de Code 0 weg te halen en de fok bij te zetten.

Na het stempeltje gehaald te hebben bij een uiterst vriendelijke sluiswachter, zeilen we nu naar Andijk in 1 rak. Aankomst 16.55 uur. Het aanleggen valt niet mee met een aflandige wind van 26 knopen. Gelukkig naar een paar keer geprobeerd te hebben komen er net een paar duohands aan gelopen die ons komen helpen. Zij gaan weer verder en gooien de trossen los. We maken een frisse wandeling op zoek naar de gedenksteen waar we een selfie bij moeten maken. Daar komen we een ander stel duohands tegen. Zij hebben tot nu toe dezelfde route gevaren als wij maar besluiten na 28 uur aan één stuk door gezeild te hebben eerst maar hun kooi in te duiken en misschien later in de nacht naar Den Oever door te zeilen. Terug bij de boot besluiten we om nog door te varen naar Den Oever Om 17.50 gooien we de trossen weer los. Kort voor Den Oever doemt er ineens een grote zwarte muur op voor de boot. Het blijkt een onverlichte bak van wel 50 meter lang te zijn die net buiten de vaargeul ligt waar wij ook net zeilen. Arjen kan maar ter nauwer nood een aanvaring voorkomen. In de buitenhaven van Den Oever hebben we nog steeds die harde aflandige wind. Gelukkig zijn daar Bram en Wim van de Geluksvogel om ons daar te helpen. Hier gaan we overnachten. Het heeft geen nut om door te gaan naar Oudeschild, hoog water is toch pas halverwege de ochtend.

Maandag 21 oktober

Om een uur of 8 `s morgens vertrekken we naar Oudeschild. Er is nog aardig wat wind dus laten we het rif maar in het grootzeil. Zonder een slag te hoeven maken arriveren we om half 10, slechts anderhalf uur later, in Oudeschild. In het kommetje voorin de haven worden we weggestuurd, dan maar meer achter in de haven. Gelukkig was het havenkantoor niet al te ver. Boven in het kantoor aangekomen verwelkomen ze ons met open armen.” Mooi zo’n Tri “. Zeggen ze. ”Zo meneer hoe lang en breed bent u”? . “10 meter lang en 8.25 breed “. “Dat wordt 75 euro”. Maar ik kan hem ook inklappen zegt Arjen, dan wordt hij 12 meter lang en 3.85 breed. “Dan wordt het 42 euro”. Maar het kan nog goedkoper zegt Arjen, en ze kijken hem vragend aan. “ik kom hier alleen voor een stempeltje en die is toch gratis ?

Via de Paardenhoek zeilen we naar de Noord Meep om onze volgende opdracht uit te voeren. Hier moeten we weer een boei ronden.

Om een uur of drie ronden we de NM 13-ZM10. Dit gaat bijna mis, we liggen even op slot vlak naast de boei. Ik had het al opgegeven maar Arjen zei "het lukt wel", en inderdaad komen we weer uit het slot. Pfff dit was kantje boord. Daarna naar Vlieland toe, ook voor een stempel. Daar hebben we ingeklapt overnacht voor een zacht prijsje van 47 euro. Uhum ! De gezelligheid was er niet minder om met medezeilgasten aan tafel.

Dinsdag 22 oktober

Nog maar 60 Nm te gaan.

Om half 10 is de boot weer uitgevouwen en zeilen we via de Vliestroom en de Blauwe Slenk naar de Boontjes. Er is een mooi windje en we zeilen regelmatig met een knoop of 10 richting Harlingen. Op de boontjes kruisen we met een aantal lange slagen naar de Lorentzsluisen. Het schutten gaat voorspoedig maar dan..... Man over boord. Ik wil de voorste stootwil op de drijver weg halen maar glij zo van de boot af, plons in het water. Ik had even mijn jas en reddingsvest afgedaan in de sluis. Het was er warm. Als een dobbertje kom ik snel weer boven water. Wat wil je ook met al die kleren, daar zit veel lucht in. Maar daarna werden die kleren loodzwaar die vullen zich met water. Bij het boven water komen pak ik gelijk een stootwil aan het touw vast. Mijn enige gedachte was bij de boot blijven. Vasthouden, niet loslaten. Zo wordt ik voor mijn gevoel 5 minuten meegesleept met de boot. Arjen ziet het gebeuren en zet de boot gelijk vol in de achteruit om de boot stil te leggen, waarna hij zijn reddingsoperatie begint om mij veilig uit het water te halen, want ik was ver van het trapje verwijderd en was doodop van een heel klein stukje zwemmen. Dit had waarschijnlijk ook met mijn verminderde spierkracht te maken en de blessure waar ik me toen nog niet van bewust was. Dit was een goede les voor mij. Altijd je zwemvest dragen en zeker als het kouder is en je veel kleren aan hebt. Eigenlijk altijd want als je ongelukkig valt kan het zwemmen of boven

water blijven wel eens een probleem vormen. De sluiswachter melde gelijk via de marifoon dat er iemand in het water lag bij de Trimaran en dat ze er voor moesten uitwijken. Een dikke pluim voor de sluiswachter. Niet iedereen luisterde zijn marifoon uit, dus er waren ook schepen die het niet hoorden. Een grote ijzeren bak(nieuw schip) stoof met hoge snelheid langs. Ik zelf heb daar niks van vernomen. Die zelfde (mom) bak lag achter ons in de sluis en was not amused dat we voor hem lagen, terwijl de sluiswachter eerder tegen hem gezegd had gewoon aan te sluiten bij de rest. Hij kwam als laatste van het wad. Toen ik weer aan boord was vroeg de sluiswachter of alles in orden was en dat ik droge kleren aan moest trekken en dat Arjen mij maar een kop warme thee moest geven.

Het grappige is dat ik zelf de thee heb gezet en Arjen eerst maar een kop thee heb gegeven voor de schrik. De rest van de tocht naar Stavoren ging voorspoedig en we zijn die dag geëindigd in Trintelhaven waar we de ankeropdracht hebben gedaan ;).

Woensdag 23 oktober

Er is dikke mist en we zeilen met een knoop of 5 aan de wind. Op de marifoon is het een drukte van jewelste tussen de beroepsvaart en ook de recreatievaart om verrassingen te voorkomen.

Door een aantal keren op te kruisen komen we na 2 uur(om 11.58 uur) in de Flevo Marina aan.

We dachten het in een uur te kunnen doen maar de dikke mist en de tegenvallende wind gooide roet in het eten. Het was nog even spannend of de Geluksvogel, met wie we samen hebben geankerd in Trintelhaven, het zou halen voor half 1. Maar de Geluksvogel zou geen Geluksvogel heten als ze het

niet zou halen. Met slechts nog 10 minuten resterend kwam ook zij op tijd binnen.

Na ons journaal, het logboek en de tracker bij Elly en Frits (de organisatoren) ingeleverd te hebben vertrekken we om een uur of 2 weer. De mist is nog steeds niet opgelost, het is nog heilig, er is weinig wind en we trekken de Spi er maar bij. Op weg naar Lemmer.

Het waren alles bij mekaar 6 hele leuke dagen en we bedanken hier Elly en Frits hartelijk voor.

